

Stařešínové Gymnasia Uherské Hradiště - setkání 20. září 2009 Představení maturitního ročníku 1959

MUDr. Anna Otrhálková-Postavová

Vážení stařešínové, milé spolužačky a spolužáci!

Scházíme se po 50 letech od maturity, abychom v tuto slavnou chvíli požádali slovné shromáždění stařešínů jestli nás přijmou mezi sebe. Chceme se jim připomenout.

Po absolvování základní osmileté školy jsme v r. 1956 nastoupili do 9. třídy jedenáctiletky v Uherském Hradišti. Jak bychom mohli nevzpomenout našich pánů profesorů a jejich snahy zasít vědomosti do bujarých myslí nás, žáků. Mnozí z nich nám zůstanou v paměti pro nezapomenutelné průpovídky, kterými zpestřovali náš studentský život.

Chemii nás učil pan profesor František Hubáček. Při hodinách laboratorních prací mu často reagovaly sloučeniny ve zkumavkách již v náprsní kapse pláště, bouřlivá reakce mu v dýmu a zápachu sežehla i chlupy na ruku. Jeho bystrá očka za brýlčkami viděla ze stupínku chemické učebny každý pohyb a tak vždy upozorňoval: "Ty June, nech tu Junku na pokoji!"

Pan profesor Josef Hubáček nás učil biologii a do třídy vstupoval s písni na rtech. Obvykle to bylo "počkej, ty budeš litovat až poznáš svět...", nebo "Andulka v konopí močila, žabka jí do gatí skočila". Jeho výrok „studenti, podívejte se, kde je ta kostra nejvíc ohmataná“, ukazuje při tom na přední stranu pánve a hrudníku.... Nedostatky z biologie jsme nahrazovali pilným nošením výstřížků z odborných časopisů na biologické téma, nebo výpisem různých zajímavostí z obecních kronik.

Pan profesor Sukup nás učil matematiku a deskriptivu. Při hodině matematiky se dotázal studentky co je to kosinus. Nedočkav se odpovědi konstatoval "to je takový veliký štráfkovaný pytel, sedni si, máš to za pět". Ještě když jsme na konci studia sestavovali tablo třídy a na podstavec jsme sháněli vycpanou sovu, doporučil nám tulipán jako symbol blbosti, protože sova je symbolem moudrosti a to se nás netýká.

Pan profesor Dulík nás učil český jazyk, literaturu a latinu. Na hodině literatury recitoval báseň o lásce svým třaslavým hlasem "srdce to lidské, ach božeprebože, za zlobu může snáď, za lásku němůže...". Dál se nedostal pro veselý smích celé třídy, která při představě starého pána vyznávajícího lásku mladé slečně nevnímala obsah ani myšlenku básně. Vysloužili jsme si titul kulturních barbarů, kterým je hluboký cit lásky cizí.

Pan profesor Mazurek, náš třídní, učil nás ruský jazyk a ve vedlejší třídě angličtinu. Mimo to nám vštěpovali základy slušného chování. Jeho výslovnost a přízvuk byly natolik precizní, že ještě na vysoké škole při zkoušce z ruského jazyka se mne zkoušející ptal, jestli jsou moji rodiče z Ruska.

Společenský život představovaly hodiny tance, vedené p. Mědílkem a jeho partnerkou. Bývaly v Redutě pod dohledem většího množství maminek převážně z Uherského Hradiště. Své ratolesti sledovaly z balkonu ostrým zrakem, kterému nic neuniklo. Dámská volenka byla vždy signálem pro úprk mužské části osazenstva na WC a do přilehlých prostor, odkud je taneční mistr naháněl zpět do sálu.

Změnou ve výuce bylo zařazení předmětu základů pracovní výuky, abychom si jako budoucí inteligence vážili práce dělníků. V podloubí školy byly zřízené díly, kde jsme se učili pilovat, nýtovat, stříhat plech a ohýbat ho do falců. Vrcholem našeho snažení bylo zhotovení obrabečky na amolety, která byla součástí kuchyňské výbavy mnohých z nás. Tento předmět a ještě matematiku a fyziku nás učil pan profesor Bilík. Jistě měl pocit při pohledu na naše pracovní nasazení, že nám narostly obě ruce levé.

Politická situace té doby se podepsala na mnohých z nás. Tehdy probíhala socialisace vesnice a docházelo k vyvlastňování majetku maloročníků, půdy i dobytka. Jednoho dne v lednu 1958 zavítal do naší třídy zástupce ředitele Jaroš a vyzval děti rolníků, jejichž rodiče nepodepsali vstup do JZD, aby si sbalili věci a opustili třídu. Že jsou ze školy propuštěni, pokud rodiče nepodepíší vstup do JZD. S lítostí jsme opouštěli třídu, protože jsme nevěděli, jestli se do ní kdy vrátíme a jestli vůbec odmaturojeme. Nutno poděkovat našemu třídnímu a řediteli Fárnikovi, kteří po 14 dnech našich nucených prázdnin objeli vesnice a navštívili nás, jednali s předsedy MNV a KSČ, abychom se mohli vrátit do školy. V té době to byl čin osobního hrdinství a možná riskovali pro nás i svou kariéru a práci.

Velkým zlomem pro nás bylo nastoupení do 11. třídy, kdy jsme zjistili, že třídy jsou rozdělené a část studentů, kteří bydleli ve Starém Městě, Buchlovicích, Zlechově, Polešovicích, Jankovicích, Košíkách, Babicích a Huštěnovicích byla přesunuta do Starého Města. Na škole v Hradišti se spojila třída 10.A a 10.B a vytvořila třídu 11.A. Polovina třídy 10.C a 10.D vytvořila třídu 11.B a části třídy 10.D a 10.E vytvořila třídu 11.C. Ale ani toto rozdělení nezpřetrhalo vzájemné přátelství mezi námi. Vždyť v naší třídě dalo vzniknout dvěma třídním manželstvím a ještě dalším mezitřídním manželstvím. Za dobu od maturity jsme se sešli šestkrát včetně té části tříd ze Starého Města. V pozdějších letech jsme rádi vzpomínali na bezstarostná studentská léta, kdy největší pohromou byla schytaná koule ve škole. Jak rádi bychom toto období měnili za opravdové životní problémy, které jsme museli řešit v pozdějším životě.